

שי"ח אהרן

פרשת: במדבר

גליון: קפ"ו

שי"ח הפרשה

א.ב שאו את ראש כל עדת בני ישראל

רש"י בפסוק הקודם אומר: 'מתוך חייבתן לפניו, מונה אותם כל שעה'. הגר"מ פיינשטיין זצ"ל מבאר את פסוקנו ואומר, שבכוונת התורה 'שאו את ראש' וכו', מונחת ההבנה שלכל אחד מעם ישראל יש תפקיד משלו, לפי תכונותיו ולפי כישוריו, ורק בצירופו של כל אחד ואחד אל הכלל, נגיע ל'כל עדת בני ישראל', דהיינו אל השלימות של עם ישראל. לכן ציווה השי"ת למנות כל איש ואיש, ללמדנו את חשיבותו של כל יהודי, המצטרף אל הכלל, כאשר שילוב התכונות והמידות של כולם, יוצר הרמוניה מושלמת בבריאה.

א.ב למשפחתם לבית אבותם

בין הגולים שנצלו מגיא ההריגה באירופה, והגיעו לשנחאי, היה גם רבי שמעון שלום מאמשינוב, שנמלט אליה מווילנא עם חלק מבני משפחתו. בינתים הגיעה נכדתו, בת בנו וממלא מקומו רבי מאיר, לפרקה, וכולם היו בטוחים כי הרבי ימצא לה חתן בעל ייחוס מתלמידי ישיבת חכמי לובלין שמצאו אף הם מקלט בשנחאי. למרבה הפלא נודע, כי הרבי בחר ברבי חיים מיליקובסקי, ממצויני ישיבת מיר, שכמוהם לבש קצרות ולא גידל זקן ופאות כבחורים החסידיים. היו כמה שהרשו לעצמם להקניט את הרבי על שבחר בחתן מגולח זקן, אולם הרבי השיב להם במידתם: "את מה שיש לחיימ'ל שלי, יקח לזולתו גם עשרים שנה כדי להשיג. ואת מה שיש לאחרים, זקן וקפוטה, יוכל הוא להשיג תוך חדשים ספורים..."

א.ב שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם.

הא דלא נאמר גם בשבט לוי לגלגלותם, -אומר התפארת יונתן - נראה משום דאיתא איבעיא בגמרא מי שיש לו שני ראשים על איזה מהם מניח תפילין, והגמרא אומרת שאחד שיש לו שני ראשים לא יכול לחיות יותר מ"ב חודש, כי הוא טריפה, וטריפה אינו חי. ובזה יובן, שהרי שבט לוי שהיה מספרם מבין חודש, ואם יהיה שם ילד עם שני ראשים יכול עדיין לחיות ואם ימנו את הגולגולות א"כ ימנו אותו כשנים, לכך לא נאמר לגולגלותם רק נמנו לפי גופם. אבל ישראל שנמנו מבין עשרים, וטריפה הרי אינו חי וא"א שימצא בבן עשרים ב' ראשים ולכך נאמר לגולגלותם.

שי"ח ההלכה

שאלה: לפנינו שאלה שהתעוררה אצל יהודי שבעברו עסק גניבות, עד שזכה לשוב בתשובה. בליל שבת קודש הופיע היהודי בבית רבו ובפיו שאלה: השבת זו השבת הראשונה שאני ובני משפחתי זוכים לשמרה כהלכה. בקידוש ליל שבת אחזתי בגביע הקידוש המהודר העשוי מכסף טהור, ופתחתי באמירת הקידוש בכוונה. מיד לאחר ששתיתי מהיין נתקפתי בבהלה, לפתע נזכרתי שגביע הקידוש היקר שלי גנוב! בעוונותי גנבתי אותו בעבר מחנות לכלי כסף! קיבלתי על עצמי בקבלה גמורה, שמיד לאחר השבת ארוץ להשיב את גניבתי, אבל התעוררה השאלה בקרבי: האם יצאתי די חובת קידוש, או שמא זו "מצוה הבאה בעבירה", ועלי לשוב לקדש עם גביע אחר?

תשובה: נפסק בשולחן ערוך (או"ח תקפ"ו ב') שהגוזל שופר ותקע בו - יצא ידי חובה בדיעבד. נשאלת השאלה מדוע אין בכך חסרון משום "מצוה הבאה בעבירה"? כשם שנפסק שאתרוג או מצה גזולים לא יוצאים בהם ידי חובה? מבאר המשנה ברורה, שמצות שופר אינה מתקיימת בעצם השופר אלא המצוה היא בשמיעת הקול היוצא ממנו, ובשמיעת הקול אין דיני גזל מפני שאינו דבר ממשי. לפיכך אף על פי שעבר על איסור מכל מקום יצא ידי חובה, ואין הדבר נחשב "מצוה הבאה בעבירה", כי השופר אינו המצוה עצמה, בניגוד ללולב או האתרוג או המצה שהם עצמם גוף המצוה. מכאן לכאורה נוכל ללמוד לענייננו, גביע הקידוש אמנם נצרך בשביל להחזיק את היין והוא תנאי לקיום המצוה, אך המצוה היא הקידוש עצמו ושתיית היין ובהם לא היה גזל, ממילא נראה שאין כאן חסרון של "מצוה הבאה בעבירה". אולם עדיין יש להסתפק בזה, כי אם למעשה תיקנו רבותינו שאמירת הקידוש תהיה דווקא על ידי החזקת כוס היין (כדכתיב "כוס ישועות אשא") יש מקום לדון האם הוא נחשב כחלק מהמצוה עצמה. ואמר לי גיסי מרן רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל, שכאשר ישלם המקדש על דמי הגביע לנגב לאחר השבת, בוודאי יצא למפרע ידי חובת המצוה.

משל ונמשל

יהודי בעל אכסניה בווארשה שמע שהרה"ק בעל ה"חפץ חיים" זיע"א עומד לבוא לעיר ביום פלוני ובשעה פלונית. השכים וירד לבית הנתיבות וציפה לבואו של אותו צדיק, אף הקדים והקביל פניו בצאתו מקרון המסע וביקשו להתארח אצלו הסכים ה"חפץ חיים". בשעה שישבו יחד על גבי המרכבה שהוליכה אותם לבית האכסניה שאלו ה"חפץ חיים" לבעל האכסניה אמור נא לי ר' יהודי האם קובע אתה עתים לתורה? כמה שעות ביום אתה לומד ומה אתה לומד? וי לי קבל אותו יהודי, האמינה לי רבי שלבי עלי דוי בשל כך, אבל מה אעשה ועול הפרנסה כבד כל כך קשים מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, מן הבוקר ועד הערב טרוד אני עד שכבי לישון בשעה מאוחרת באפיסת כוחות ממש, יודע אתה רבי, ווארשה כרך גדול היא וכל שעה ושעה רכבות באות ומביאות אורחים, והרי אני חייב להימצא בבית הנתיבות ולהקביל פניהם, שאם לא כן יקדמני אחר וימשכם לבית האכסניא שלו ונמצא אני מקפח פרנסתי. טעות היא זו בידך אמר לו ה"חפץ חיים":

משל למה אתה דומה: במחילה מכבודך, לאותו בן כפר שנסע לעיר הבירה כדי להביא עניין מענייניו לפני פקידים ושרים רמי מעלה, ומאחר שהיה העניין חשוב ונחוץ ביותר ירטה לו הדרך לאותו בן כפר והיה יושב בקרון המסע ורוחו קצרה עליו, כי נדמה היה לו שהנסיעה איטית היא מדי. קפץ ועמד על רגליו הפשיל שרווליו והתחיל דוחף בכל כוחו. את דופן הקרון, דוחף ודוחף כשהוא סמוך מרוב התאמצות ופלגי זעה ניגרים ויורדים לו על פניו, שאלוהו הנוסעים שישבו בסמוך לו על מה הוא דוחף ומתייגע כל כך? מאי משמע על שום מה אני טורח השיב להם בשאפו רוח בקושי, יודע אני כי בשעה שאני דוחף בקרון העגלה שלי מאחוריו מממהר הוא לנסוע, ומאחר שממהר אני עכשיו להגיע למחוז חפצי הרניני דוחף גם כאן את הקרון כדי להחיש את הנסיעה. אי לך בן כפר ליגלגו עליו הנוסעים, מה יכול אתה בכוחותיך הדלים להוסיף על כוח המשיכה העצום של הקטר?

הנמשל: היושב במרומים, המשיך ה"חפץ חיים" ואמר ליהודי הוא הנוהג בעולם כולו בכוח אדירים שהוא למעלה מיכולת השגתנו, הוא הזן ומפרנס לכל, מקרני ראמים עד ביצי כנים, כלום מעלה אתה בדעתך, שעל ידי כל אותן טרחות יתירות שאתה טורח ועמל על ידי שעות מעטות אלו של ביטול תורה שאתה חוסך, מסייע אתה בידי כביכול להשפיע עליך פרנסה, מנהיגה של הבירה נוהג בעולמו ומפרנס את בריותיו ואף אתה בתוכם, וכל אותה יגיעה יתירה שלך אינה מוסיפה ולא כלום.

א.ג. מבן עשרים שנה ומעלה כל יוצא צבא בישראל.

מסופר על הרה"ק רבי חיים בעל ה"דברי חיים" מצאנו זיע"א, שבהיותו בן ארבע שנים בלבד כבר ידע בעל פה את כל תרי"ג המצוות, כפי סידרן הרמב"ם זיע"א. שאלו את חיים הפעוט מה ראית ללמוד בעל פה את כל תרי"ג המצוות? השיב, חיילים הרי חייבים לדעת בעל פה את הפקודות היוצאות מפי המפקד, אנחנו היהודים, חיילים בצבא ה', עלינו לדעת בעל פה את כל פקודותיו וחוקיו, והיות ואני משתוקק להיות חייל טוב בצבא ה' לכן למדתי בעל פה את החוקים.

א.מ.ד.מה-מו. אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל וגו': והיו כל פקודי בני ישראל לבית אבתם מבן עשרים שנה ומעלה כל יוצא צבא בישראל: והיו כל הפקדים שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים:

יש להבין דכופל ומשלש בג' פסוקים בזה אחר זה אלה הפקודים והיו כל פקודי בני ישראל וכו', והיו כל הפקודים וכו', ועיין בפנים יפות. והנ"ל, הנה הרמב"ן נתן ג' טעמים שהיו נפקדים עתה לידע מספר כולם. א' כדי שיבואו לפני אדון כל הנביאים ואיש קדוש ה' ויודעו עליהם בשמם, וזה יהיה להם לזכות שישומו משה ואהרן את עיניהם עליהם לטובה ויבקשו עליהם רחמים לפני ה'. ב' לאשר צריכים לידע מי ראוי לצאת למלחמה, כדרך המלך שפוקד חילותיו בעת צאתו למלחמה. ג' להודיע חסדי ה' שבשבעים נפש ירדו אבותיהם למצרים ועתה הם כחול הים לרוב, אלו דבריו ז"ל. וי"ל כיג' טעמים אלו מפורשים בקרא ונתן טעם למה מנאם. ואמר אלה הפקודים, זהו הטעם לפקוד אותם, א' אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל, ויש להם זכות ע"י זה. ב' והיו כל פקודי ב"י וכו', כל יוצא צבא בישראל, שהיה צריך לידע מי הראוי לצאת לצבא. ג' והיו כל הפקודים שש מאות אלף ושלשת אלפים וכו', להודיע חסדי ה' כי הרבה אותם כ"כ, כנ"ל נכון מאד וק"ל:

א.מ.ב. בני נפתלי תולדותם למשפחותם לבית אבותם.

כתב ה"בעל הטורים": "בכולן אומר 'לבני' לבד מנפתלי שהוא אומר 'בני', לפי שבשבת נפתלי היו בנות יותר מבנים. ולכך רמז בברכת נפתלי – א"לה ש'לוחה ה'נותן (בראשית מט, כא) ראשי תיבות אשה. "הנצי"ב בפירושו "העמק דבר" מביא בשם חמיו, רבי איצ'לה מוואלוז'ין, בנו של רבי חיים מוואלוז'ין, בשם האר"י הקדוש הסבר נפלא על סדר מניינם של בני ישראל. לפיו יובן הטעם שכתוב בשבת נפתלי "בני" ולא "לבני": המנין היה מתבצע ע"י פתקאות, כאשר בתחילה כתבו את שמותיהם של כל בני ישראל, שש מאות ושלשה אלף חמש מאות וחמשים במספר, על פתקאות. את כל הפתקאות שמו בקופסא גדולה ומנו את מספרן. לאחר מכן, רצו לדעת כמה מונה כל שבת ושבת, ולכן לקח כל נשיא את הקופסא הגדולה, וברר את הפתקים של שבתו. מכל רבבות הפתקים, הוציא כל נשיא את ה'קויטלאך' של השבת שלו. מובן שזה לא היה פשוט, צריך היה

ויתורו בענין הדגלים זכה לזה!

ג.א ואלה תולדות אהרן ומשה.

שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. (רש"י) סיפר הגרא"ל שטיינמן זצ"ל על הגר"ד סולובייצ'יק זצ"ל בעל הבית הלוי, שלקח מלמד לבנו הג"ר שמחה זצ"ל, ומידי פעם היה הבית הלוי מגיע ובודק כיצד מלמד הלה את בנו. הדבר הזה הלחיץ את המלמד והטיל עליו אימה. באחד מהביקורים הללו אמר המלמד לבית הלוי: כאשר אשתי מכינה "קוגל", היא לשה את הקוגל בידה ולא נעים לראות את זה בשעת מעשה, ולכן בזמן הלישה אינני נכנס לראות כיצד נעשה הקוגל... אבל בשבת קודש מגיע הקוגל לשולחן כשהוא מוכן בטיב טעמו. כך הדבר עם הבן. בשבת קודש כבר תראה איך הבן יודע היטב את מה שלימדתי אותו במשך השבוע"...

ג.טו פקד את בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן

חדש ומעלה תפקדם.

אצל בני לוי אמרה התורה לפקדם מבן חודש ומעלה, ואילו אצל בני ישראל רק מגיל עשרים, מאידך גיסא, לא הוכשרו בני לוי לעבודה אלא החל מגיל שלושים שנה – בשונה מישראל שנחשב מגיל עשרים לגדול לכל דבריו. מסביר בעל ה"שואל ומשיב", שאצל בני לוי שכל חשיבותם היא מחמת ייחוסם לכן אפשר למנותם ולפקדם כבר מגיל חודש, שכן אין זה תלוי ביגיעתו העצמית, משא"כ אצל בני ישראל שכל חשיבותם היא מחמת עבודתם העצמית, א"א למנותם אלא מגיל בן עשרים. מאידך גיסא, מי שיש לו ייחוס יש עליו יותר תביעה לכן אינו ראוי לעבודה אלא מגיל שלושים שנה.

ד.יח אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי.

הקדוש ברוך הוא הזהיר את הכהנים שיכסו היטב את כלי המשכן, כי אם יתרשלו ולא ישימו לב, והלויים יזונו עיניהם מכלי המשכן - ימותו הלויים, והאשמה תהיה תלויה בכהנים שהתרשלו. אמר הגאון רבי משה כלפון הכהן זצ"ל בדרשתו: הכהנים לא עשו כאן מעשה בידים, רק התרשלו - אבל הקולר תלוי בהם! אם כן, כאשר יש בקהלה אנשים הזקוקים לעזרה - סעד גשמי או רוחני, חזוק ועידוד - לא יעזרו לנו תרוצים שלא ראינו, לא הבחנו, לא שמנו לב. אם נתרשל מלעזור - יתבעו אותנו!

לחפש את השמות השייכים לשבטו. לאחר שהנשיא ברר את השמות השייכים לשבטו, היה מכניס את הפתקים לתיבה המיוחדת של שבטו. לכן כתוב "לבני", כלומר, זו הפתקה שייכת לשבט הזה. והנה, לכל אחד מנשיאי ישראל היתה עבודה לספור לאחר מכן את הפתקים, כדי לדעת כמה מונה שבטו. אולם נשיא שבט נפתלי, בהיותו האחרון, לא צריך היה לספור את הפתקים, כי אלו שנשארו לאחר שכל השבטים בררו, היו הפתקים של שבטו. לפיכך כתוב 'בני נפתלי' ולא 'לבני נפתלי'.

א.נא בנסוע המשכן יורידו אותו הלויים ובחנות המשכן יקימו אותו הלויים.

רמז נפלא למד הרה"ק רבי משה מקוברין ז"ע מן הפסוק שלפנינו בעניני עבודת האדם בעולמו, וכך אמר: דרכו של עולם היא שנסיעה ונדודים ממקום למקום גורמים לאדם ירידה רוחנית, ואילו חניה במקום אחד גורמת לישוב הדעת ובעקבותיה מגיעה, בדרך כלל, עליה רוחנית. רמז לדבר, "ובנסוע המשכן" – "יורידו" אותו הלויים. "ובחנות המשכן" – "יקימו" אותו. בעניין זה היה הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ ז"ע אומר: בא וראה, כאשר אדם פותח ב"אשרי יושבי ביתך" הוא מסיים "תהילת ה' יהלל פי", ואילו כשמתחילים "אשרי תמימי דרך" מסיימים: "תעיתי כשה אובד"...

ב.ב כאשר יחנו כן יסעו.

מספרים על הרה"ק רבי ר' שמעלקא מנילקשבורג ז"ע"א שהיה רגיל לישון כשהוא יושב ונר דולק בין אצבעותיו כדי שיקיץ כשתיגע השלהבת בידו. משביקר אצלו הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק ז"ע"א שיכנע אותו שישכב וישן. כששכב רבי ר' שמעלקא במיטה, סגר רבי אלימלך את החלון, ופרש עליו יריעה. רבי שמעלקא ישן עד למחרת בבוקר, וכאשר קם הרגיש שמוחו צלול ביותר. אמר: נודע לי שגם ע"י שינה אפשר לעבוד את ה'.

ב.יד ונשיא לבני גד אליסף בן רעואל.

מביא החיד"א שראה בספר "אמרי נועם" (מבעלי התוספות, פרשת ויצא) שכתב שגד זכה שיקבר משה רבינו בחלקו – לפי שכאשר מינה משה את דן לראש דגל, יכול היה גד לטעון: אני בכור לזלפה, ודן בכור לבלהה, למה אני איני ראש דגל כמוהו? אך הוא שתק ולא דיבר, ולכן נקרא נשיא שבט גד כאן בשם "אליסף בן רעואל", אף ששמו היה "בן דעואל" לרמז שנתעלה וזכה ש'ריע-אל', שהוא משה רבינו, יקבר בחלקו! ולפי זה מוסיף, מה טוב שדוקא כאן, לגבי הדגלים, נכתב השם "רעואל" בר"ש, ואילו בתחילת הפרשה והנשיאים בקרבנות, כתב "דעואל" "בדל"ת ללמד שבזכות ויתורו

מעשה שהיה

מלך אחד ממלכי הגויים, שלא שנה יהודים, אבל גם לא אהב את היהודים במיוחד. פעם ביושבו על המרפסת שבארמון, שמע קול המולה ושירה, שאל את השר שישב לצדו, מה דעתך מאין הקולות שאנו שומעים? אמר לו אינני יודע, לך ותראה, אמר לו המלך. ירד השר והלך לפי הקולות שנשמעו בלילה, וראה באמצע הרחוב יהודים רבים, מחזיקים נרות בידיהם וסדורי תפלה ומתפללים, וגם שרים. עמד מהצד ולא הרגישו בו, כאשר גמרו, הלכו כל היהודים אחר הרבי שלהם, ונכנסו לביתו וישבו להם. חזר השר למלך וסיפר מה שראה, שאל המלך ומה אמרו בתפילתם? אינני יודע, ענה השר ואתה אומר שהביטו בירח כל הזמן, כן, ענה השר. התפלא השר משאלות המלך, וגם המלך חשב ולא ידע מה להגיד. עברו כמה שבועות ושוב קרה אותו דבר, הפעם ירד המלך, וכאשר בא אל היהודים, שמע אותם אומרים, דוד מלך ישראל חי וקיים, ואומרים את זה בשירה, כן ראה כי הרב הגדול עומד באמצע המעגל, וכולם עם נרות בידיהם, וחולקים לו כבוד מלכים. וכשהלכו כולם לבית הרב שהלך בראש, וגם ישב בראש השולחן. ניגש המלך והציק, והנה הוא רואה כי על השטריימל, הכובע שחובש הרב, רשומים מלים. המלך חזר הביתה וחשב, מה זוממים היהודים לעשות? חשש המלך כי רוצה הרב לקחת את כסאו ומתכנס במוצאי שבת ומכריז במחאתת כי הוא המלך, ושם הרב היה דוד. כאשר מקרה זה חזר בפעם השלישית, החליט המלך לשים קץ לדבר, הוציא צו האוסר על היהודים לצאת בתחילת כל חודש לרחוב, כדי לשיר ולהתאסף עם נרות ביד. הצו יצא והיהודים לא יכלו לקדש ולברך את הלבנה, ולא ידע איש למה זה קרה, אבל פקודה היא פקודה, והיהודים לא העזו להמרות פי המלך. חודשים חלפו ושוב לא נשמעו בלילות שירת היהודים ברחוב, רק בגניבה היו היהודים מברכים ומקדשים את הלבנה במועדה, מתוך הבתים ופניהם ללבנה. כך נמשך הדבר זמן רב. פעם אחת ביושבו המלך במרפסת, ביקש תה חם ועוגיות חמות, טעם מהתה והעוגיות, ועדיין חמות מדי היו, הניח את הספל על השולחן הקטן שלידי והרהר. והנה נדמה לו, כי במקום לשבת כאן, נותן הוא פקודה לשירי ועבדיו להתכונן לצאת לציד, וכולם יצאו. ישב המלך בכרכרה, ושירו רוכבים לידו, ועבדיו עם כלביהם מאחוריו, כשהגיעו ליער, ירד המלך ממרכבתו, נטל רובה ציד ונכנס ליער, ולידו שנים מעבדיו המאומנים היועדים לקלוע היטב, רעש החיצוריות, נביחת הכלבים שהרגישו ריח צידם, וצעקות האנשים, עשו רעש איום ונורא. לפתע ראה המלך צבי יפה מאוד, הראה לשני עבדיו, אבל עד שהם הבחינו בצבי, כבר קפץ הצבי ונעלם. אמר המלך אני רוצה לתפוס את הצבי, נרדוף אחריו ונשיג אותו חי או מת. התחילו רודפים אחריו, שני עבדי המלך ידעו טוב לרוץ, ודלגו אחריו וכמעט פצעוהו, אבל הצבי קפץ ברח ולא הרגוהו. פתאום ראה המלך את הצבי ממש לידו, התכונן לירות בו, אבל הצבי בא ממש קרוב ונגע בגוף המלך, וחלף על פניו, השב המלך לתופשו חי, זרק את רובהו, הושיט את ידיו והספיק רק ללטף של גופו של הצבי שברח. רץ המלך אחריו ומדי פעם הצליח לנגוע, בו אבל לא יכל לאחוז בקרניו ולקושרו בחבל שבידו, הצבי בורח והמלך רודף אחריו. לפתע פנה הצבי לאחור, הספיק המלך לתפוש בקרניו, אבל חזק וגמיש היה הצבי הנהדר הזה, ולא היה למלך עוד כוח להחזיק בו, קרא לעבדיו ואיש לא ענה, בנתיים ברח הצבי בעל הקרניים הנהדרות, והמלך המשיך לרדוף אחריו, עד שאפסו כוחותיו. ראה המלך כי לשוא ירדוף לבדו אחר הצבי, ישב קצת לנוח על גזע עץ כרות, יושב הוא ואינו שומע שום קול, לא קולות עבדיו ולא קולות אחרים. לקח את השופר שהיה לו קשור לבגדי הציד שלו, ותקע כמה תקיעות קריאה לעזרה, אך לא נשמעה תשובה לקריאותיו. תקע שנית שלישית ורביעית ואין קול ואין עונה. היה עייף וחשש מהחיות שביער, מה עשה, עלה על עץ גבוה, התיישב על הענף, קשר את עצמו ונרדם. הבוקר אור והוא התעורר, ירד מהעץ והתחיל ללכת לחפש אוכל ביער, ומצא כל מיני פירות ואכל, מדי פעם נעצר, תקע בשופר הציד שלו, אך כל מענה לא שמע. היום חלף ושוב בא הלילה, עלה גם הפעם על עץ וישן. למחרת שם לב כי חוזר הוא על אותה הדרך, אז עשה בסכין שלו עשה סימנים על העצים, והתחיל ללכת לכוון אחר בתקווה לצאת מהיער הגדול שלו. בלילה השלישי ראה אור מרחוק, שמח מאוד, ירד למטה וסידר לו סימן מאיזה כיוון מגיע האור. בבוקר התחיל ללכת לכיוון ההוא, הלך כל היום וכבר נעליו התקלקלו ורגליו כאבו הלך והלך, ובכל זאת לא הגיע לסוף היער, שוב בא הלילה, וכאשר עלה על עץ גבוה מאוד, ראה כי כבר האור קרוב, החליט ללכת לשם

ויהי מה. ירד מהעץ והלך בין העצים, הלך והלך וחיות היער הומיות סביבו, עודו הולך והנה הוא מרגיש כי הבית נמצא במרחק לא רב, כמעט והתעלף מחולשה, אבל נסחב כל עוד כוחותיו עמו לבית. סוף סוף הגיע והנה חומה גבוהה סביב, הלך בחושך ומשש את החומה, עד שהגיע למקום שם היה הפתח. נכנס בפנים החומה וראה אור מבית גבוה ויפה, הלך והגיע ליד דלת פתוחה, נכנס בפנים ולפתע שמע צעקות של נשים, נבהל ונעצר מוכה אור חזק שסנוור את עיניו, תיכף ניגש אליו איש ושאלו לחפצו, אמר כי רעב הוא, רק גמר דבריו התעלף. כשהתעורר מצא את עצמו שוכב על מטה נקה, ושני אנשים יושבים לידו ושומרים עליו, הם שאלו אותו תרצה נדבה? לא, אינני רוצה נדבה, רצה להגיד כי הוא המלך, אבל רק עכשיו הרגיש כי בגדיו קרועים ופניו נגסו זקן, ויחשבוהו למשוגע אם יאמר כי הוא המלך, אני מבקש לחם, אמרו לו בוא לבעל הבית, הוא יתן לך לחם לאכול וגם כסף לנסוע הלאה, התאווש קצת והלך אתם, עברו כמה חדרים כולם יפים ומסודרים, והנה פתחו דלת משם נשמעה שירה בשפה זרה לו, הדלת נפתחה והנה רואה המלך אנשים יושבים סביב שולחן, ובראשם ישב איש בעל הדרת פנים וכובע שטריימל על ראשו, כאשר נכנסו הגברים עם המלך, שתקו כולם, היושב בראש השולחן עשה סימן לאנשים שיביאוהו אליו, המלך לבוש הסחבות ובעל זקן מדולדל, הרגיש רוק בפיו בראותו מאכלים מלכותיים על השולחן, כמעט והושיט יד לקחת מהשולחן, אך התאפק. כשהתקרב קם היושב בראש השולחן, הושיט לו כיסא ואמר שב נא לידי. השתומם על קבלת הפנים היפה, אבל היה מוכן לוותר על זאת תמורת אוכל, אמר אני מאוד רעב, יתן לי אדוני מהאוכל, ענה לו בעל הבית, לא לפני שתחתום על התחייבות לבטל הגזרה שגזרת על היהודים, לבלתי לקדש את הלבנה. תמה המלך מאוד, מאין לו לאיש זה הגזרה שהוציא? ושתק. הרעב הציק לו מאוד והמאכלים גירו תאבונו עוד יותר, אמר, טובתן לי אדוני ניר ועפרון ואכתוב ואחתום. אמר לו יש בכיס המלך כל חפצו, ובאמת ראה המלך כי יודע האיש הכל, הוציא מאין ברירה את כתב המלכות, כתב וחתם, הושיט לבעל הבית בטול גזר דינו הקודם. קרא בעל הבית את הכתוב, הניחו בכיס מעילו, נטל מחצית החלה ונתן למלך שצחק בליבו, היספיק לו כה מעט לחם לאחר שבוע של רעב. אכל פרוסה אחת, והנה הוא שבע מאוד, טעם מהיין שנתן לו בעל הבית והרגיש טעם נהדר. הושיט המלך את ידו לכיסו, ולפתע נכווה, כי שם ידו על כוס התה שלידי והתעורר. נוכח שכל זה היה חלום, התה עודנו חם לידו, הוא יושב על המרפסת ושומע קולות שירה, קרא לעבדו ושלח אותו לראות מאיפה השירה ששומע, הלך העבד, חזר וסיפר ששוב יוצאים היהודים לרחוב לקדש את הלבנה, שלח המלך וקרא לשני שרים ועמם יצא, הגיעו לבית הרבי, שם היו כולם בפנים, יושבים סביב שולחנות ערוכים, הסתכל המלך ונדמה לו כי ראה פעם דמויות אלה, בהיכנס המלך, קמו כולם על רגליהם והתיישבו רק כאשר המלך הוזמן וישב על יד הרבי. למה תפר פקודתי? שאל המלך ברוגז איוז פקודה? שאל הרב, כי אסור לכם לשיר מול הירח, ענה המלך קצרות. הן בטלת הוראה זו, ענה הרב. מי, אני? כן אדוני המלך, והנה גם חתימת ידך וגם חותמך אמר, והראה לכולם היושבים שם את כתב המלך. נוכח המלך כי צודק הרבי. ועתה, אמר הרבי יטעם נא הוד מעלתו מהלחם שלנו, אמר ונתן פרוסת חלה, יראה גם המלך מה יש לו בכיסו הפנימי, מצא שם המלך המחצית השנייה של החלה אשר על שולחן הרבי. מלא התפעלות ופליאה אמר, אם עד כדי כך כוחך וכוח אלוהיך, אין אני רוצה להיות מכשול, מלא חובתך אליו. ישב המלך וסיפר למסובים ובאוזני שריו את החלום שחלם. אז שרו היהודים והרבי הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, גם את השיר דודמלך ישראל חי וקיים, המלך שומע ושמח איתם, אז הבין כיאין חשש לכתר צצו, ורק יצר הרע הסיתו להפר מנהג של תניניהויהודים הנאמנים לו.

העלון מוקדש

לע"נ רפאל עמרם בן סעדה ז"ל. מזל בת רחל ע"ה. יצחק בן רחל ז"ל אברהם ישעיהו בן שמואל דוד ז"ל אליהו ישראל בן שמואל דוד ז"ל צביה בת נעמי ע"ה

לרפואת נעמי בת זיוה. ולרפואת מרים בת ראיא אוגט. להצלחת אבירם בן אסתר וב"ב. להצלחת אביחי יעיש בן ציון וב"ב

להארות והערות ולקבלת העלון נא לפנות למייל

SH0813897@GMAIL.COM

עיצוב העלון: אברהם כהן בן שמחה
להצלחתו והצלחת בני ביתו